

Drägan Duma

Boek 2

Bondgenoten & Verraders

Patty van Delft

Proloog

On dû blaöd aia libermay râat lâat dögia töös bida.
Sia Djû Wyster ûxas dû dyratja aia dû blaöd tir dröstaai.

Ijs heeft geen gevoel. Ik wou dat ik van ijs was...

In de Troonzaal

Dansend toortslicht werpt grillige schaduwen op de stenen muren, ze verlichten de oude troonzaal nauwelijks. Een permanente schemering is het gevolg.

De banieren die ooit fier aan de muren pronkten, hangen er gescheurd en verloren bij. De rode kleur van de gerafelde looper is verschoten en de steunpilaren vertonen barsten. In de zaal hangt een bedompte, maffe geur. Er groeit dan ook werkelijk overal vies, glibberig mos. Het is het toonbeeld van vergane glorie.

Vanaf zijn troon bekijkt Morbiston zijn onderdanen. Aan weerszijden van de rode looper staan ze angstig in het gelid, bang voor hem, hun meester. *Stelletje lafaards!*

Nog altijd wachtend op nieuws van het front, tikt hij met zijn nagels op de armleuning en fluistert grimmig voor zich uit: 'De eerste die ook maar knippert...'

Achter in de zaal opent de rottende, houten deur zich in een krakend protest en hij schuift naar voren op zijn troon. Onbekende schaduwen verschijnen in de deuropening, maar blijven als geschilderd op de muren stilstaan.

'Râ!' Zijn luide stem vult de ruimte.

Een Morbide verschijnt en loopt aarzelend op hem af. Zijn gele ogen schieten zenuwachtig heen en weer en hij lijkt zijn laatste passen op de glibberige ondergrond te tellen. Bij het naderen van de troon frummelt de Morbide nerveus aan zijn versleten shirt, maar de speer van een wachter spoort hem aan door te lopen. De hele houding van de informant straalt onderdanigheid uit als hij bij de eerste trede is aangekomen en met gebogen hoofd blijft staan.

Glurend vanonder de kap van zijn mantel, wacht Morbiston ongeduldig op wat de Morbide hem te vertellen heeft. Die slikt en fluistert met

rauwe stem: 'Matnõis, lâ't toys mîa aia fo tir möstre blârdasre djes dû blaödla ös Sia Djû Wyster ot failurat.'

Wat? De aanval op Zij Die Hoort is mislukt? Hij kijkt onder zijn kap vandaan en de Morbide deinst onwillekeurig achteruit bij het zien van zijn ijskoude blik.

'Dí blirat djes dí ûxt dölurat?'

Hij moet het zeker weten. Hij moet weten of zijn delegatie inderdaad heeft gefaald in de missie.

De Morbide wringt zijn handen en kijkt om zich heen alsof hij een uitweg zoekt.

'Sia sydat dox. Mirs wõh...' begint hij.

Zij leeft nog!

Morbiston springt overeind, heft zijn hand en voordat zijn informant zijn zin kan afmaken, schiet er een lichtflits door de troonzaal. De Morbide wordt vol op zijn borst geraakt, de impact blaast hem naar achteren en laat hem met een smak tegen een stenen pilaar belanden.

Onbewogen kijkt Morbiston naar de Morbide die met een gebroken nek en glazig starende ogen aan de voet van de pilaar ligt.

Hij neemt weer plaats op zijn troon. Een geladen stilte vult de troonzaal. Zij Die Hoort is dus nog in leven! Nu zal hij zijn plannen opnieuw moeten aanpassen...

Een Morbide in een donkerblauwe mantel stormt naar binnen. Voor de troon laat hij zich op zijn knieën vallen en presenteert hem een perkamentrol.

Verstoord door de onderbreking van zijn gedachten trekt Morbiston zijn wenkbrauwen op. Even overweegt hij ook deze Morbide opzij te blazen, zij zijn immers niet meer dan pionnen voor hem. Helaas heeft hij ze nodig om die vervloekte drakenridders uit te roeien. De Orde der Drä-gannymarai staat voor alles wat er mis is met deze wereld. Mensen die met draken samenwerken, hoe zijn zulke lieden ooit aan de macht gekomen? De magiërs zouden over Drägan Duma moeten heersen. Hij zou over Drägan Duma moeten heersen! Zoveel leed had al voorkomen kunnen worden.

De Morbide blijft geduldig aan zijn voeten zitten en uiteindelijk krijgt zijn nieuwsgierigheid de overhand. Zijn hand flitst als een slang naar voren en grist de perkamentrol uit de klauwen van de Morbide. Hij rolt deze open en zijn ogen schieten over de geschreven woorden. Zijn mondhoeken krullen iets omhoog als de boodschap tot hem doordringt. Dit biedt perspectieven!

Hij snauwt tegen de Morbide die nog geknield voor hem op de grond zit. Met een sprong komt die overeind, maakt een buiging en verlaat de troonzaal.

Morbiston laat het stuk perkament in zijn mantel glijden en wenkt een andere Morbide uit een van de rijen naar voren. Deze komt haastig aanlopen, laat zich voor de trap op één knie vallen en kijkt hoopvol naar hem op.

‘Niam dû masnjoy böst ûn milo ûne adinlay sielaya.’

Het is van het grootste belang dat er een nieuwe groep wordt samengesteld. Vanwege de nieuwe informatie moet hij Zij Die Hoort in handen zien te krijgen.

De Morbide buigt zijn hoofd als teken van instemming en zegt: ‘Wôh ekais njat dlure, Matnôis. Wôh mordjetia siemay.’

Nee, dat is niet wat hij wil: Zij Die Hoort moet gevangen worden genomen, niet worden gedood! Hij verheft zijn stem en snauwt: ‘Njati! Niam simay liboytre, mirs mordjet simay njat. Ek wyat simay sydait!’

De tekst op het perkament heeft alles veranderd. Zij is levend veel meer waard. De gele ogen van de Morbide richten zich op hem en met een rauwe tongval antwoordt hij: ‘Djokâr fo faris, Matnôis.’

Met een handgebaar geeft hij te kennen dat de Morbide kan gaan. Die staat haastig op en loopt al buigend weer naar achteren.

Afgeleid door een geluid uit de gang kijkt Morbiston op. Vanuit de kerkers sleuren twee wachters een tegenstribbelende gevangene over de stenen vloer de troonzaal in. Vanuit de schaduw van zijn kap kijkt hij toe. Hij kan een afwachter grijns niet onderdrukken.

De gevangene die de Morbiden naar hem brengen, is een oude man met een lange, witte baard. Zijn huid heeft de ziekelijke kleur van iemand die het daglicht al veel te lang niet heeft gezien. Hij draagt niets anders dan

een stinkende, gescheurde broek en zijn rug is overdekt met etterende wonden.

Ondanks zijn slechte, fysieke toestand, vlammen de blauwe ogen van de man op. Hij balt zijn vuisten in een nutteloos verzet.

De Morbiden slepen de man naar voren en gooien hem voor de voeten van Morbiston op de grond.

Morbiston grijpt een zwaard uit de standaard naast de stenen troon. Zijn kap glijdt iets naar achteren als hij de gevangene met een wrede trek om zijn mond nadert. Die krabbelt woedend overeind, heft zijn hoofd en richt zijn blik op zijn beul. Bij het zien van Morbistons gezicht worden zijn ogen groot van verbijstering.

'Jij?' roept hij uit voordat Morbiston met het zwaard uithaalt en zijn keel openhaalt.

De oude man belandt rochelend op zijn knieën.

Morbiston kijkt een moment tevreden op de stervende man neer. Wraak smaakt altijd zo zoet... Dan gooit hij het zwaard, dat druipt van het bloed, aan de kant. Hij haalt een zilveren kelk onder zijn mantel vandaan en laat die volstromen met het bloed uit de keel van de oude man, terwijl hij hem aan zijn haren overeind houdt. Nadat de kelk is gevuld, laat hij zijn slachtoffer op de grond vallen en stapt achteloos over het stuiptrekkende lichaam heen.

Bij het stenen altaar in een hoek van de zaal giet hij het bloed uit de kelk over in een oude, stenen kom waar vreemde tekens op staan afgebeeld. Hij prevelt een aantal woorden en draait de kom langzaam in zijn handen rond. Door het draaien gloeit de kom op en begint het bloed rond te kolken. Dan fluistert hij een naam, zo zacht, dat zelfs de Morbiden naast het altaar hem niet kunnen verstaan.

Het kolken gaat over in een licht golven en het bloed wordt na een kleine rimpeling volledig vlak. De nu doorzichtige vloeistof laat als een glazen bol de gestalte van zijn spion verschijnen.

Hij glimlacht licht en begint te spreken: 'We hebben niet veel tijd, dus ik houd het kort. De aanval is mislukt, zoals je ongetwijfeld zal weten. Zij Die Hoort leeft nog. Ik stuur nieuwe troepen, dit keer om haar gevangen te nemen.'

De spion in de kom onderbreekt hem op opgewonden toon: ‘Gevangen nemen? Maar ze moet dood! Zij betekent het einde van al onze ambities!’

Morbiston schudt zijn hoofd.

‘Ik heb nieuwe informatie. We hebben haar levend nodig.’

‘Weet u wel hoe lastig het is om haar om te brengen! En nu wilt u haar levend?’ roept de spion ontstemd uit.

Morbiston knijpt zijn lippen samen en zijn wenkbrauwen vertrekken onder zijn kap tot een boze frons.

‘Sla niet zo’n toon tegen mij aan! Luister en doe wat ik zeg. In de nacht van de volgende volle maan zal je op de afgesproken plek een boodschap- per ontmoeten. Hij zal je geven wat je nodig hebt. Ik vertrouw erop dat je Zij Die Hoort kunt weglukken van de anderen. Zodra het gelukt is, roep je mijn wachters op om haar gevangen te nemen. Begrepen?’

Even zwijgt de spion, maar knikt dan.

‘Ga nu, voordat ze je betrappen.’

De vloeistof rimpelt in de kom en slaat dan zwart uit.

Morbiston zet de kom op het altaar en loopt terug naar zijn troon. Ver- veeld kijkt hij toe hoe een Morbide het lichaam van de dode man weg- sleept, waarna een tweede het bloed van de vloer begint te boenen.

Zijn spinachtige, witte vingers krommen zich als hij zijn handen tot vuisten balt en zwijgend zijn nieuwe plannen overdenkt.

Nog even en dan is het zover. Nog even en dan heeft hij Zij Die Hoort in zijn macht en is de vernietiging van de drakenridders een feit. Een wrede grijns verschijnt op zijn gezicht. Hij kan bijna niet wachten...

Hoofdstuk 1

Twee weken na het verlaten van de ziekenzaal, zit ik onder een boom en kijk naar Brodin en Libertalia die elkaar over het veld achternazitten. Verschillende andere jonge draken liggen te soezen in de zon. Aan niets is te zien dat hier een aantal weken geleden een verschrikkelijk gevecht heeft plaatsgevonden. Een gevecht tegen de Morbiden waarin we veel mensen hebben verloren, waaronder mijn goede vriend en drakenbroeder Kay.

Een traan glijdt stilletjes over mijn wang naar beneden en ik veeg hem geërgerd weg. Brodin brult het uit wanneer mijn zwarte draak speels haar tanden in zijn staart zet. Ondanks alles moet ik glimlachen. De jonge draken zijn heerlijk om naar te kijken. Ik kan bijna niet geloven dat het nog maar zeven maanden geleden is sinds Libertalia uit haar ei kwam en zich aan mij liet Verbinden. Het was zonder twijfel de mooiste dag van mijn leven toen zij met haar vreemde, parse ogen van alle kandidaten uitgerekend mij uitkoos, een buitenwereldse, zodat ik nu een Drägannymare, een drakenridder, van Dragon Stone ben.

Iets meer dan negen maanden ben ik nu op Drägan Duma, de parallelle wereld waar mensen een verbond hebben gesloten met de draken om de vrede te kunnen handhaven. In die korte tijd is er veel gebeurd. Nadat ik te horen kreeg dat mijn vader, die ik nooit heb gekend, een Drägannymare was, ben ik Verbonden met een zwarte draak. Hierdoor ben ik opvolgster van de leidster van Dragon Stone geworden. Ik volg een opleiding tot Drägannymare en heb zowel vrienden gevonden als verloren. Ik word Sia Djû Wyster of Zij Die Hoort genoemd, ben verliefd geworden en heb gevechten geleverd. Je kunt zelfs zeggen dat ik gewend ben geraakt aan deze wereld, waar de tijd stil lijkt te hebben gestaan en magie een belangrijk onderdeel van het dagelijkse leven is.

Tijdens de laatste slag tegen de Morbiden heb ik ons dorp kunnen redden door mijn Armageddonvaardigheid te gebruiken, een van de meest krachtige vaardigheden die er bestaan. Dit kostte me bijna mijn leven. Jarell, de hoofdmagiër van Dragon Stone, heeft me sindsdien regelmatig op het hart gedrukt mijn vaardigheid nooit meer op die manier in te zetten. Magie komt met een prijs, zei hij. En hoe krachtiger de magie, hoe hoger de prijs is die je achteraf moet betalen. Mijn vaardigheid is te snel ontwikkeld en het is een wonder dat ik het overleefd heb, al is mijn lichaam nog steeds herstellende. Ik moet nog veel leren voordat ik in staat ben mijn vaardigheid te gebruiken op een manier die niet levensgevaarlijk is.

Een kar, getrokken door twee paarden, hobbelt over het stenen pad in de richting van de Burcht. De kar is gevuld met nieuwe stropoppen die we gebruiken bij het oefenen van onze vaardigheden. De boer die de paarden ment, steekt ter begroeting zijn hand op. Ik zwaai naar hem en vraag me af waar al die stropoppen gemaakt worden. Waarschijnlijk ergens op een boerderij buiten de stad. Ik weet eigenlijk maar weinig van het dagelijks leven van de burgers op Drăgan Duma, bedenk ik. Niet dat ik veel tijd heb gehad om rustig wat cultuur op te snuiven sinds ik hier ben. Misschien moet ik me er toch iets meer in verdiepen.

Ik leun met mijn rug tegen de boom en geniet van de zon op mijn gezicht.

Een koel briesje streelt door mijn haar en ik sluit mijn ogen. Het is warm, vredig. Ik geniet van de stilte om mij heen en even, heel even, voel ik mij volmaakt tevreden.

Dan wordt de stilte doorbroken door gebrul en geschreeuw. Mijn ogen vliegen open en Libertalia landt grommend voor me, waar ze zich verdedigend opstelt.

Wat nu weer?

Vanuit de richting van het plein klinkt meer gegrom en ik hoor boze stemmen.

Boze stemmen? Geen paniekerige, dat is in ieder geval iets.

Brodin is verdwenen en ik wacht gespannen op wat komen gaat. Uiteindelijk keert de rust terug en ik vraag me af wat er eigenlijk aan de hand was. Ik kom overeind en klop mijn broek af. Ik ga maar eens kijken.

Neel grauwet Libby in mijn hoofd en verspert mij de weg.

Libby! Wat is er? Laat me erdoor!

Neel. Jij wacht hier. Ze komen zo naar je toe.

Wie? vraag ik ongeduldig, maar Libertalia zwijgt. Mopperend op mijn dwarse draak ga ik weer in het gras zitten. *Je bent zo eigenwijs als dat je groot bent, wist je dat?*

Na een klein kwartier wachten hoor ik het geruis van vleugels en niet veel later landt Moradeth, Rune's enorme, zilveren draak op het veld. Rune stapt af en komt met grote stappen op me aflopen. Ik sta op en kijk hem vragend aan.

'Wat was dat voor herrie?'

Rune kijkt me vanonder zijn borstelige wenkbrauwen taxerend aan.

'Wat?' vraag ik.

Ik word het zo langzamerhand zat dat mensen me aankijken alsof ik psychisch de weg kwijt ben. Natuurlijk hebben ze niet helemaal ongelijk, maar toch!

Ze kan het aan, Rune, broemt Moradeth.

Rune knikt nauwelijks waarneembaar.

'Goed dan. Jill, er is een Scaleless op het plein geland. Een Scaleless zonder zijn berijder.'

Mijn adem stekt. Een Scaleless? Ik sta met mijn mond vol tanden en vraag me af hoe ik hierop moet reageren. Een rijdier van de Morbiden in het hart van vijandelijk gebied? *Gekker kan het niet worden.*

Rune gaat verder: 'De Scaleless vraagt naar jou.'

Dus wel.

'Naar m...mij? Hoe weet je dat de Scaleless naar mij vraagt? Kent dat beest mijn naam?'

'Niet helemaal, maar wel de naam waarmee je hier wordt aangesproken. Hij vraagt naar Sia Djû Wyster en foylay dirs drägan, Godin der Draken.'

Oh!

‘Is hij rood met felblauwe strepen?’

Rune fronst.

‘Ja, dat klopt. Hoe weet jij dat?’

‘Omdat ik hem eerder gezien heb. Ik... Wij... Skylar en ik hebben hem genezen’, fluister ik.

‘Wat? Jullie hebben wat?’ Rune klinkt geschokt, maar ik luister al niet meer naar hem.

Wat doet die Scaleless hier? Met gevaar voor eigen leven. Wat wil hij?

Die laatste vraag stel ik hardop en Rune antwoordt: ‘Hij komt om te praten, alleen met jou.’

Een herinnering flitst door mijn hoofd. Beelden van het gevecht, Scaleless die krijsend mensen aanvielen, beten en openhaalden. *Ik wil niet met dat monster praten!* Scaleless die tegen draken vochten en mensen vermoordden. Scaleless met Morbiden op hun rug. Haat verbrandt me, verteert me en laat me smeulend in ellende achter.

‘Dood hem’, pers ik er tussen mijn opeengeklemd kaken uit.

‘Jill...’ begint Rune.

‘Dood hem!’ gil ik. ‘Het is een moordenaar! Een beest! Een plunderaar! Dood hem!’

Rune deinst achteruit, zijn ogen groot van schrik als hij mijn verwrongen gezicht ziet en het geknetter van mijn magische Schild hoort.

Iets in mijn hoofd duwt tegen mijn geest en ik probeer het te negeren.

‘Maak dat beest af! Ik wil niet horen wat hij te vertellen heeft! Ik wil niet naar hem luisteren!’ schreeuw ik.

Het duwen wordt heftiger en opeens smijt Libby me een herinnering toe.

In de catacomben van de Drakenburcht ligt een perkamentrol voor mij uitgevouwen.

‘Wanneer is deze profetie opgetekend?’ vraag ik aan Dyasto.

‘Zes jaar geleden. Ik heb hem zelf opgetekend.’

Ik knik en begin te lezen.

Sia Djû Wyster. Lât mas vja simay blèsre aia tir wyster. Sia wyster njas dû lifia on wôklas bo dû lifirai tös djûdin djû sia njat wyat wyster. Simay axay loyayla okaí simay holtre.

'Ik denk dat ik het niet goed vertaal. Er staat toch niet "het ligt aan haar vermogen om te luisteren"?'

'Jawel, er staat "het ligt aan haar vermogen om te luisteren. Zij luistert naar de stem in zichzelf of de stemmen van diegene die zij niet wil horen".'

Met een ruk verlaat ik de herinnering en kom weer tot mezelf. Rune schenkt me een onderzoekende blik, maar ik draai me naar Libby. Ik stort me naar voren en klem me aan haar hoofd vast.

Het is goed, Jill. Zolang we samen zijn, blijven we vechten, blijven we hopen. We kunnen dit aan.

Ik geef geen antwoord, want ik heb geen samenhangende gedachten meer. De duisternis, die mij in de weken na het gevecht zo stevig in zijn greep had, omsluit mij weer. Alleen de aanwezigheid van Libby houdt me hier. Haar gedachten vlechten zich door die van mij.

We moeten blijven vechten, voor onze clan, voor alle onschuldige mensen. En we zullen Kay wreken!

Wraak, daar kan ik wat mee. Gif stroomt door mijn aderen en verdrijft het doodse gevoel.

Ja, we zullen vechten. We zullen Kay wreken! En we zullen Drägan Duma bevrijden!

Denk aan de profetie. Jij bent Zij Die Hoort. Misschien moet je juist naar de Scaleless luisteren, omdat je dat absoluut niet wilt.

De stemmen van diegene die zij niet wil horen.

Precies!

Ik druk een kus op Libby's snuit en doe een stap naar achteren om in haar mooie ogen te kijken.

Misschien heb je gelijk. Laten we gaan uitzoeken wat de Scaleless ons te vertellen heeft.

Met frisse tegenzin loop ik achter Rune aan de Drakenburcht binnen. De profetie... Alsof die ook maar een dag uit mijn gedachten is! Sinds de leiders van Dragon Stone denken dat ik degene ben die de profetie bedoelt, lijkt het alsof het voortbestaan van de mensheid en de draken hier volledig in mijn handen ligt. Ik moet bekennen dat ik er nog steeds niet helemaal in geloof. Volgens een oeroude profetie zou een Dräganymare die

Zij Die Hoort genoemd wordt, Sia Djû Wyster in de Oorspronkelijke Taal, iedereen voor slavernij kunnen behoeden tijdens een afschuwelijke oorlog tussen de Morbiden en de mensen. Maar, zegt een andere profetie, en nu wordt het echt leuk, dan moet zij wel luisteren naar stemmen die ze eigenlijk niet wil horen. Nou vraag ik je!

Dat, en omdat de zwarte draak met wie ik ben Verbonden ervan overtuigd is dat de Scaleless degene is naar wie ik volgens de profetie moet luisteren, is de reden dat ik nu met Rune naar de broedplaats van de Drakenburcht loop. Daar is het tijdelijke onderkomen van een heel onwelkome gast: een Scaleless. Een inheems dier dat grote vergelijkingen vertoont met onze draken, maar die de rijdieren zijn van de Morbiden.

Onder het lopen merk ik dat Rune, die de beste vriend van mijn overleden vader was, steeds achterom kijkt. De twijfel over dit hele gebeuren staat op zijn gezicht geschreven.

Hij vraagt zich ongetwijfeld af of dit een goed idee is. Met moeite kan ik een geërgerde opmerking onderdrukken. Ik weet dat ik er een zootje van heb gemaakt nadat Kay bij het gevecht om het leven is gekomen. Ik heb toen heel erg mijn best gedaan om er vooral niet bovenop te komen. Uiteindelijk hebben de draken me mijn wil om te leven teruggegeven en sindsdien heb ik geen zelfdestructieve neigingen meer laten zien. Dus ik vind eigenlijk dat Rune een beetje overdreven beschermend reageert.

Een vreemd geluid, dat in de gang voor ons wordt weerkaatst, laat me opschrikken. Het lijkt op het brommende geluid dat de draken maken, alleen klinkt dit hoger en scheller. Mijn nekharen gaan overeind staan als ik beseft dat het geluid van de Scaleless afkomstig moet zijn. Beelden van het gevecht in Dragon Stone flitsen voor mijn ogen voorbij.

De Morbiden overvielen ons op het moment dat alleen de drakenridders in opleiding en een handjevol magiërs er waren om het dorp te verdedigen. De Scaleless die achter de draken aan vlogen om hen te vernietigen en natuurlijk Kay, mijn brödrehn, die voor mijn ogen werd vermoord door een Morbide op een Scaleless.

Withete haat kolkt door mijn aderen terwijl ik met geweld de beelden in mijn hoofd probeer terug te dringen voor ik de broedplaats op stap.

Eerst zie ik alleen de twee gigantische zwarte draken van de leiders die geagiteerd met hun koppen heen en weer zwaaien.

Francinia en Johnno, de leiders van de Drägannymarai van Dragon Stone spreken Romandaleth en Darragh kalmerend toe. Tussen de twee draken ligt een kleiner wezen. Het is inderdaad dezelfde Scaleless die Skylar en ik genezen hebben na ons gevecht op de vlakke bij Dragons Mountain. Ik herken de rode slangenhuid met de felblauwe strepen op de flanken. De Scaleless houdt de twee zwarte draken scherp in de gaten, zijn blauwe ogen schieten nerveus heen en weer.

‘Gaaf het, Jill?’

Ik schrik op van de zware stem van Rune en besef dat ik op de rand van de broedplaats ben blijven staan. Een beverige zucht komt over mijn lippen en ik knik hem stijf toe. Dan recht ik mijn rug en loop op de Scaleless af.

Francinia krijgt mij het eerst in het oog en in reactie op haar gedachten schiet de kop van Romandaleth razendsnel mijn richting op. Ik voel de hete, naar vuur ruikende adem van de draak op mijn gezicht. Vlug stuur ik kalmerende gedachten naar haar en Romandaleth trekt haar kop iets terug, hoewel de rook onveranderd uit haar neusgaten blijft kringelen. Soms ben ik zo blij met mijn vermogen om met alle draken te kunnen communiceren en niet, zoals de andere Drägannymarai, alleen met de draak met wie ik Verbonden ben.

De Scaleless heeft mij in de gaten gekregen en zijn vreemde geest drukt wanhopig tegen mijn gedachten aan. Ik begrijp wel dat als ik wil weten wat hij van me wil, ik mijn geest voor hem zal moeten openstellen, maar het daadwerkelijk doen is toch andere koek. Elke vezel in mijn lichaam komt in opstand tegen het idee dit beest in mijn gedachten toe te laten, nadat zijn soortgenoten zoveel dood en verderf hebben gezaaid in ons dorp.

Mijn handen ballen zich tot vuisten en ik laat langzaam de muur rond mijn geest zakken. Onmiddellijk wordt die vastgegrepen en vreemde gedachten zwermen als agressieve bijen door mijn hoofd. De gedachten van de Scaleless zijn zo vreemd en anders, dat ik onwillekeurig naar mijn hoofd grijp. Libertalia voegt haar geest bij die van mij en samen houden

we de wilde gedachten van de Scaleless in bedwang. Zijn stem zoemt door mijn hoofd, maar ik heb moeite om te verstaan wat hij zegt omdat hij de Oorspronkelijke Taal gebruikt. Gelukkig heb ik deze bestudeerd toen ik wijs probeerde te worden uit de profetieën over Zij Die Hoort, dus uiteindelijk lukt het me om de woorden van de Scaleless te ontcijferen. **Foylay dirs Drägan! Mila mía liba! Holt mía!**

Hij noemt mij Godin der Draken; nu weet ik zeker dat dit dezelfde Scaleless is!

Mijn brein heeft meer moeite met het tweede stuk. Verward bedenk ik dat ik het verkeerd moet hebben vertaald, maar Libertalia bevestigt mijn woorden: **Het klopt, hij vraagt of je hem vrij wilt maken.**

Maar dat slaat nergens op! Hij is hier vrijwillig naartoe gekomen!

Ik denk niet dat hij bedoelt dat je hem hier moet bevrijden. Hij wil iets anders.

Haastig overdenk ik Libby's woorden. Zou het kunnen dat de Scaleless door iets of iemand gedwongen worden om te vechten? Dat ze eigenlijk geen deel willen hebben aan de oorlog? Ik richt mijn gedachten tot de Scaleless en vertaal ze zorgvuldig in de Oorspronkelijke Taal: *Tydaxi akô ek djes dêha?*

Ik kan het niet laten om mijn woorden een scherp randje mee te geven, de Scaleless hebben per slot van rekening jarenlang aan de kant van de Morbiden gevochten.

Ik hoor dat Romandaleth mijn gedachten overbriefft naar Francinia: **Jill vraagt waarom ze hem vrij zou moeten maken.**

De Scaleless is al begonnen met zijn antwoord, maar ik kan me er niet op concentreren met de drakenstemmen in mijn hoofd. Ik sluit Libertalia, Darragh en Romandaleth buiten zodat ik alleen de stem van de Scaleless nog hoor.

Dû Slysniat úxas mí slys onre. Dû slysma tös adû Stulbaca. Wôh bônax slibos, wôh wyatai njat blädren dystö díwôh! Holt mía, ek hoisa fo!

De Soulsnatcher heeft de zielen van de Scaleless gebonden? Volgens dit beest wordt zijn volk gedwongen om tegen ons te vechten. En hij wil dat ik hem help? *Hm, de Soulsnatcher...* Dat is degene die ik volgens de profetieën moet stoppen omdat hij anders de Drägannymarai vernietigt

en de mensheid tot slavernij verdoemt. Woedend wend ik me van de Scaleless af. Wat een onzin! Dit is een smoes, een manier om mij zo gek te krijgen dat ik... Tja, dat ik wat eigenlijk? Hem bevrijd van de invloed van zijn meester? Ergens vaag in mijn herinnering gaat een belletje rinkelen. Het was iets wat Dyasto, de magiër die de profetieën bewaakt, zei over de Soulsnatcher. Wat was het ook alweer? Ik probeer het me uit alle macht te herinneren.

De herinnering aan het gesprek komt plotseling bovendrijven.

'Wat is een Soulsnatcher, Dyasto?' vraag ik.

'Een Soulsnatcher is een vaardigheid. Een heel duistere en gevaarlijke vaardigheid. Iemand die de Soulsnatchervaardigheid beheerst, kan de controle over iemands ziel overnemen en diegene laten buigen voor zijn of haar wil. Ook kan een Soulsnatcher valse Verbonden smeden...'

Valse Verbonden! Dus dat is er aan de hand met de Scaleless! De Soulsnatcher heeft hun zielen aan de Morbiden Verbonden en daarom zijn ze gedwongen om met hen mee te vechten. Maar hoe kun je zo'n vals Verbond doorbreken?

Ik stel de vraag met mijn gedachten aan de Scaleless: *Kârs djés dû ty-may ot, oxos mila ek dí dix liba?*

De Scaleless antwoordt geestdriftig: ***Blîra dû Æed! Dôms mía vja dí!***

Geschrokken maak ik mijn gedachten los van die van hem en meteen hoor ik Libby's stem door mijn hoofd: ***En? Wat wil hij?***

Hij wil dat ik mijn ziel aan die van hem verbind, zodat het valse Verbond doorbroken wordt.

Een woedend gebrul galmt door mijn hoofd, het is duidelijk dat mijn draak het hier niet mee eens is.

Het is een truc! Wie weet wat er gebeurt als je jouw ziel aan die van hem verbindt! Misschien bezit hij de Soulsnatcher wel en kan hij je dan beheersen! Libertalia's mentale stem klinkt zo luid, dat ik moeite heb om mijn eigen gedachten te vormen.

Blijkbaar wil mijn draak wel dat ik luister naar wat de Scaleless te zeggen heeft, maar mijn ziel aan hem Verbinden gaat haar te ver. En mij ook.

Het zou een truc kunnen zijn, maar wat als het dat niet is? Wat als dit de sleutel is naar het einde van de oorlog?

De Scaleless duwt dwingend tegen mijn geest aan en ik laat hem voorzichtig binnen om te horen wat hij te zeggen heeft: ***Ek okaí díwôh holtre! Mila mía liba ûn ek ekô fort díwôh blädren.***

Ik deel zijn woorden, dat hij ons zal helpen in de strijd, met Libertalia, maar die verwerpt het idee zonder pardon. Ze wil ook niet luisteren als ik haar de mogelijkheden van zo'n bondgenootschap laat zien.

De Scaleless zou ons kunnen helpen met het vinden van de schuilplaatsen van de Morbiden en de Soulsnatcher.

Koppig blijft Libby herhalen dat de Scaleless onze gezworen vijanden zijn. Ik zal dit besluit dus in mijn eentje moeten maken. Ik weet zeker dat de Scaleless over waardevolle informatie beschikt en dat de drakenriders alle hulp kunnen gebruiken die ze kunnen krijgen in deze oorlog. Bovendien word ik toch niet voor niets in de profetieën genoemd?

Als Libertalia gelijk heeft over dat de Scaleless de stemmen zijn die Zij Die Hoort niet wil horen, zou ik dan niet juist moeten luisteren? Als de profetieën waar zijn tenminste. Als ze dat niet zijn...

Vertwijfeld sta ik te midden van het geroezemoes. Alle ogen zijn op mij gericht en de geur van rook dringt mijn neusgaten binnen.

Ik neem het besluit om iedereen behalve de Scaleless uit te sluiten. Ik zal hem helpen, maar als hij ons verraadt, dood ik hem. Verbeten richt ik me tot de Scaleless en deel hem mijn besluit mee: *Axloy dix. Mirs kêrs dí mía dògia, dix mordjet ek dí!*

De Scaleless buigt zijn kop om aan te geven dat hij ermee instemt.

Ik diep de Eed uit mijn herinneringen op.

Fort toh, fort älfínia. Siëst slysmá donren. Sielaya ekais wôh blädren fort libermay ûn tústmay.

Voor nu, voor altijd. Onze zielen verbonden. Samen zullen wij strijden voor vrijheid en veiligheid.

Zodra ik de woorden gedacht heb, schieten de gedachtetentakels van de Scaleless mijn geest binnen. Ze wervelen door mijn hoofd en bladeren door mijn herinneringen. Ik moet op mijn kiezen bijten om het niet uit te schreeuwen van pijn. Dit voelt heel anders dan toen ik Verbonden werd met Libertalia en ik ben bang dat ik een vreselijke fout heb begaan. *Het is*

toch een truc! Een list om mijn geest binnen te dringen en me krankzinnig te maken, of te doden! Zonder succes probeer ik mezelf te bevrijden uit de greep van de Scaleless, maar die houdt me stevig vast. Zijn gedachten prikken en steken. Wanhopig reik ik naar Libertalia, maar ik kan haar niet vinden. Ik zit gevangen in mijn eigen gedachten en kan niet anders dan hulpeloos wachten op wat er gaat gebeuren, terwijl herinneringen aan de keer dat ik dankzij een aanval van een Scaleless opgesloten zat in mijn eigen hoofd, zich aan mij opdringen.

Blind. Ik zie niets. Doof. Ik hoor niets. Paniek klauwt zich een weg door mijn lichaam. Ik wil mijn armen beschermend voor me uit houden, maar ze gehoorzamen niet.

Libby! Libby, help me! Een doffe stilte is het antwoord.

Ben ik dood? Voelt het zo, als je dood bent? Nee. Ik ben er vrij zeker van dat ik nog ademhaal, dus dood ben ik nog niet. Bovendien doet mijn hoofd vreselijk veel zeer. Maar wat dan wel? Mijn spieren lijken geblokkeerd, ik kan me niet bewegen. Het is een vreselijk angstaanjagend gevoel en mijn ademhaling versnelt.

De Scaleless scharrelt nog steeds rond in mijn hoofd, op zoek naar informatie.

Ik probeer tevergeefs muren op te roepen om mijn gedachten van hem af te schermen. Verward merk ik dat hij zich voornamelijk richt op onze taal en ons bondgenootschap met de draken. Ik vraag me af wat hij met die informatie moet.

Het zou toch logischer zijn om stil te staan bij onze vechttechnieken, of de locaties van onze belangrijkste gebieden? Maar die informatie laat hij volledig links liggen terwijl hij mijn herinneringen aan de wereld waarin ik ben geboren bestudeert.

Een wereld zonder magie. Een wereld zonder draken, zonder Dräganymarai, Morbiden en Scaleless. Een wereld die hier de “Buitenwereld” wordt genoemd.

Mijn hoofd begint onaangenaam te bonzen en ik voel misselijkheid op komen zetten. Het lijkt een eeuwigheid te duren. Mijn herinneringen worden volledig uitgepluisd en ik krimp in elkaar van verdriet wanneer

de Scaleless stilstaat bij mijn herinnering aan het auto-ongeluk. *Bloed tegen de autoruit!*

Het auto-ongeluk dat veroorzaakt werd door Morbiden en dat mijn moeder het leven kostte. Ik voel het verdriet van de Scaleless. Opeens stromen vreemde gedachten mijn hoofd binnen. Flitsen van het leven van de Scaleless. Een nest gebouwd op de top van een berg. Jonge Scaleless die hongerig om een stuk vlees vechten. Een man met een donkere kap over zijn hoofd. Het verdriet om het verlies van zijn nestgenoten. De ruwe behandeling van de Morbiden. Angst, verwarring en woede. De genezing van zijn wonden door Skylar en mij. Zijn vlucht en zoektocht om me te vinden. Het verzet tegen de aandrang om terug te keren naar de Morbiden.

En dan, *eindelijk*, voel ik hoe de druk in mijn hoofd afneemt. De gedachten van de Scaleless verstrengelen zich met mijn eigen gedachten en mijn lichaam begint te gloeien. Het is niet de hitte die ik voelde toen ik mijn ziel Verbond met die van Libertalia. Het is meer de warmte van groeiende kooltjes. Een zachte, maar duidelijk aanwezige, warmte. De warmte verdwijnt uit mijn armen en benen en in mijn hart flakkerd een klein, gloeiend puntje op. Als een kaarsje.

Wanneer de Scaleless weer tegen me spreekt, schrik ik me een ongeluk: ***Jill, mijn naam is Dash.***

Hij gebruikt onze taal!

Mijn ogen vliegen open - *ik wist niet eens dat ze dicht waren* - en snak naar adem. Verbaasd merk ik dat ik op handen en knieën op het mulle zand van de broedplaats zit. Hoe is dat nou weer gebeurd?

Mijn wangen zijn nat van de tranen. Een grote hand ligt op mijn schouder en als ik omkijk, zie ik dat Rune me een bezorgde blik toewerpt.

‘Het gaat wel weer’, mompel ik en krabbel overeind.

De bezorgdheid van Libertalia en de andere twee draken dringt bij me binnen.

Draaiërig sla ik het zand van mijn broekspijpen en vraag aan Dash: *Hoe kan het dat je nu opeens wel onze taal spreekt?*

Een geamuseerd gesnuif klinkt in mijn hoofd.

Dat heb ik net van jou geleerd.

Ik wankel opzij en Rune pakt me vast. Jeetje, ik ben echt duizelig!

'Jill? Wat is er gebeurd?'

Francinia klinkt dwingend en ik probeer mijn blik op haar gezicht te richten, maar het lijkt alsof ik niet kan focussen. Ik schud mijn hoofd in een poging om het wat helderder te krijgen en de duizeligheid neemt langzaam af. Dan zie ik dat Dash wordt bedreigd door Romandaleth en Darragh. De twee zwarte draken toeren boven hem uit.

'Nee! Laat hem met rust! Hij is nu aan mij Verbonden!' roep ik en zet een stap naar voren om Dash instinctief tegen de draken te beschermen.

'Wat? Wat heb je gedaan, Jill?'

Johnno doet woedend een stap in mijn richting.

Rune draait een halve slag zodat hij tussen mij en de boze leider komt te staan.

Een werveling van kleuren vliegt aan me voorbij en maakt me weer duizelig, zodat ik mijn ogen moet dichtknijpen om niet opnieuw misselijk te worden.

Als ik ze weer open, zie ik dat Skylar me met zijn lichaam afschermt. Aan zijn zwoegende borstkas is te zien dat hij hiernaartoe is komen rennen, waarschijnlijk omdat Libertalia zijn draak Brodin verteld heeft wat er is gebeurd. Mijn hart begint sneller te kloppen door zijn nabijheid.

Dash verrast ons allemaal door fel tegen Romandaleth en Darragh te sissen wanneer zij hun koppen naar mij toe buigen. De Scaleless komt overeind en gaat voor mij en Skylar staan terwijl hij zijn vlijmscherpe tanden aan Johnno en Francinia laat zien. Darragh gromt en Romandaleth neemt een aanvallende houding aan. De geur van vuur dringt mijn neusgaten binnen. *Dit gaat fout!*

Verstijfd wacht ik af.

'Stop! Laten we allemaal kalmeren voordat er ongelukken gebeuren! Romandaleth, ga achteruit! Johnno en Darragh, geef ze wat ruimte', hoor ik Francinia op gezaghebbende toon roepen.

Ze pakt haar levenspartner bij zijn arm en de draken doen met tegenzin een stapje achteruit, maar houden ons met hun gloeiende ogen scherp in de gaten. Rune ontspant zichtbaar, maar Skylar blijft met gespannen spieren en gespreide armen voor me staan. Ik leg mijn hand op zijn schouder om hem te kalmeren. Daarna spreek ik sussend tegen Dash en de geïrriteerde draken. Libertalia en Brodin brullen woest in mijn gedach-

ten en zorgen ervoor dat mijn hoofdpijn haast ondragelijk wordt. Zweet druipt van mijn voorhoofd terwijl ik ze probeer te kalmeren.

‘Iedereen weer rustig? Goed. Jill, kun je ons vertellen wat er net allemaal is voorgevallen tussen jou en de Scaleless?’ vraagt Francinia op een toon waaraan te merken is dat ze net zo laaiend is als Johnno.

Ik probeer zo goed mogelijk uit te leggen waarom ik me met Dash, een Scaleless en daarom een aartsvijand van de draken, Verbonden heb. Francinia luistert zonder me te onderbreken. Skylar heeft zich omgedraaid en staart me met open mond en felle blik aan. Ik let niet op hem terwijl ik mijn verhaal doe. Na mijn laatste woorden is iedereen stil. Skylar haalt gefrustreerd een hand door zijn haar. Francinia en Johnno wisselen een blik die alleen zij begrijpen en Rune schudt langzaam zijn hoofd, zijn ogen donker van ongerustheid.

Dash is tijdens mijn verhaal dichter naar mij toe gekropen en ik merk pas dat ik over zijn geschubde huid streel als ik Francinia vol afgrijzen naar mijn hand zie kijken.

Ik steek mijn hand in mijn broekzak en kijk naar de grond, wachtend op het oordeel van de leiders. Liefde en het Verbond gaan altijd samen, maar ik kan niet verwachten dat anderen mijn plotselinge omslag met betrekking tot Dash zullen begrijpen.

Lange tijd zegt niemand iets, zelfs Libby en Brodin zijn stil. Dan schudt Francinia haar zwarte haar naar achteren en schraapt haar keel.

‘Dus ... die Scaleless ... Dash, zegt dat de Soulsnatcher valse Verbonden heeft gesmeed tussen de Morbiden en de Scaleless?’

Ik knik gelaten en Francinia kijkt weer naar Johnno.

‘Uhm... Oké, Jill. Dat is iets wat we moeten bespreken. Voorlopig kan Dash hier blijven. Ik zal de Nymarai op de hoogte brengen en zorgen dat hij veilig is. Nu moet je ons alleen laten, zodat Johnno en ik de volgende stap kunnen bepalen’, zegt ze op bruuske toon voordat zij en Johnno zich omdraaien naar hun draken.

Wat heb ik me nu weer op de hals gehaald? vraag ik me vertwijfeld af.

Bij het verlaten van de zaal hoor ik nog net hoe Francinia een hevige discussie met Johnno aangaat.

Hoofdstuk 2

Buiten word ik bijna omvergeblazen door het geklapper van drakenvleugels. Libertalia duwt haar neus tegen mij aan om zich ervan te overtuigen dat ik niets mankeer. De spanning is om te snijden. Ik strijk kalmerend over haar nek wanneer ik op haar rug klim. Skylar gaat achter me zitten en we vliegen naar mijn appartement in de Drakenburcht waar ik Skylar vertel wat ik van Dash heb gehoord.

Bibberend schenk ik twee bekers thee in. Libby en verschillende andere draken bladeren door mijn gedachten om te zien wat er nou precies gebeurd is. In mijn hoofd is het een chaos door alle stemmen die door elkaar heen praten.

Ik geef een beker aan Skylar en zet die van mij op het tafeltje naast de bank om af te koelen.

We worden opgeschrikt door kabaal als Dash naast Libby op de rand van het appartement landt. Libby sist naar hem en vlammetjes schieten uit haar neusgaten.

Dash gaat onderdanig op zijn buik liggen, met zijn blauwe ogen smekend op mij gericht. Ik spring overeind en ga beschermend voor Dash staan.

Rustig, Libby, hij hoort nu bij ons!

Hij hoort nu bij jou! Omdat jij zo stom was om je aan zo'n nietig wezen te Verbinden! Haar stem galmt door mijn hoofd en ik doe een stap naar haar toe.

Rustig nou, smeeek ik, het was de enige manier!

Dat weet ik wel, maar dat betekent niet dat ik er blij mee ben!

En voordat ik wat kan zeggen laat Libertalia zich van de richel vallen.

Ik kijk haar bedroefd na. *Wat een puinhoop.*

Skylar komt naast me staan en slaat een arm om mijn middel. Hij trekt me naar zich toe en ik leun dankbaar tegen hem aan.

Het spijt me, Jill. Dash' heldere stem haalt me uit mijn overpeinzingen en ik aai hem over zijn driehoekige kop.

Het komt allemaal wel goed, Dash, zeg ik.

Geloofde ik er zelf maar in...

Er wordt geklopt en Skylar zet zijn beker neer om open te doen.

'Is het waar?' zegt een opgewonden stem.

'Wat?' vraagt Skylar nors.

'Dat jullie hier een Scaleless hebben natuurlijk! Heeft Jill zich echt aan een Scaleless Verbonden?'

Jordian stormt mijn appartement binnen. Bij het zien van Dash, blijft hij vol verbazing op de drempel van de woonkamer staan.

'Wow!' fluistert hij vol ontzag.

Ik kijk naar Dash die zenuwachtig heen en weer schuifelt. Hij is echt heel mooi met zijn bijzondere kleuren en zijn heldere, blauwe ogen die van mij naar Jordian en weer terug schieten.

'Jordian, dit is Dash. Dash, dit is Jordian, een vriend van mij. Hij zal je niets doen.'

Mijn eerste vriend op Drăgan Duma loopt langzaam op Dash af, zijn handen kalmerend voor zich uitgestoken.

'Hé, Dash', fluistert hij vol ontzag.

Dash strekt zijn lange nek en snuffelt aan Jordians handen. Dan staat hij hem toe zijn snuit aan te raken.

'Ongelooflijk', verzucht Jordian die zijn hand over Dash zijn kop laat gaan.

Achter mij maakt Skylar een geërgerd geluid. Ik kruip op de bank tegen hem aan en neem kleine slokjes van mijn, nog altijd hete, thee. Jordian bekijkt de vleugels van Dash en laat zijn vingers over het dunne membraan glijden. Dash kijkt wat schuchter, maar geniet zichtbaar van de liefkozingen.

Jordian draait zich naar mij om, hij straalt.

'Jill, dit is echt ongelooflijk! Ik heb nog nooit een Scaleless van zo dichtbij gezien! Hoe is dit zo gebeurd?'

Sherfaroth, Jordians groene draak, nestelt zich in mijn gedachten om mee te luisteren. Na mijn verhaal is Jordian even stil en kijkt peinzend voor zich uit.

Skylar heeft ondertussen een kop thee ingeschonken en geeft de dampende beker aan Jordian.

Er wordt hard op de deur gebonsd en ik sta op om open te doen. Rayden, mijn drakenbroeder en de grote broer van Kay, staat voor mijn deur. Hij heeft een wilde blik in zijn ogen en duwt mij met een ruwe beweging aan de kant. *O, o...*

Woest beent hij langs mij heen het appartement in en staart naar Dash, die op de rand ligt. Vol afschuw ziet hij hoe Jordian de Scaleless op zijn nek klopt. Rayden draait zich naar mij en ik krimp in elkaar onder zijn gekwetste blik.

‘Hoe kon je dat doen’, fluistert hij. ‘Hoe kon je dat doen, nadat Kay...’

‘Rayden, luister alsjeblieft’, smee ik en loop naar mijn drakenbroeder toe.

De intens verdrietige blik in zijn ogen breekt mijn hart. Rayden is na de dood van zijn jongere broertje een andere persoon geworden. Mijn goedlachse, flirtende drakenbroeder met kultjes in zijn wangen, heeft plaatsgemaakt voor een bleke schim van zichzelf. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Skylar behoedzaam dichterbij komen. Met mijn blik stel ik hem gerust, hij hoeft me echt niet tegen Rayden te beschermen. Jordian streeft Dash nog altijd over zijn kop.

Inmiddels sta ik vlak voor Rayden en ik leg mijn handen op zijn gespannen schouders.

‘Het is oké, Ray. Dash wil met ons tegen de Morbiden vechten. De Soulsnatcher heeft zijn hele ras tot slaaf gemaakt. Hij is een slachtoffer, net als wij.’

Rayden kijkt me ongelovig aan.

Ze spreekt de waarheid, we hebben het allemaal in haar gedachten kunnen zien, klinkt de rommelende stem van Aethelfrith, Raydens rode draak.

Mijn drakenbroeder begint te beven onder mijn handen en zijn gezicht vertrekt van pijn en wanhoop. Ik trek hem in mijn armen en voel hem snikken. Hij klemt zich aan mij vast en ik probeer hem zo goed en zo

kwaad als het gaat te troosten terwijl ik uit alle macht mijn eigen verdriet onderdruk. Onhandig klop ik hem op zijn rug en kijk hulpzoekend naar Jordian. Die trekt een grimas, maar neemt Rayden uiteindelijk van mij over om hem naar huis te brengen.

Nadat ze zijn vertrokken, laat ik me uitgeput op de bank vallen. Nog geen tel later wordt er weer op de deur geklopt. *Logisch*. Tien minuten rust is natuurlijk te veel gevraagd. Skylar komt half overeind, maar ik gebaar hem om te blijven zitten en ga zelf naar de deur om open te doen.

Rune staat in de deuropening. Hij kijkt niet bepaald vrolijk.

‘Jill, de leiders verzoeken om je aanwezigheid.’ Skylar komt achter me staan en Rune voegt eraan toe: ‘En jij kunt beter ook meekomen, Skylar.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op naar Skylar voordat ik Rune door de gangen van de Burcht volg.

‘Stilte!’ Francinia’s stem maakt een einde aan de felle discussie die onder de leiders van de verschillende clans is losgebarsten na het horen van mijn verhaal over Dash en de valse Verbonden. Skylar en ik zitten samen met de in alle haast opgetrommelde clanleiders aan de eettafel in de grote zaal van de Drakenburcht. Zenuwachtig neem ik een slokje van mijn sap en laat mijn blik vluchtig langs de verhitte gezichten gaan.

Francinia en Johnno zitten links van ons. Naast hen zitten Savanna, de drakenzuster van Francinia, en Mik van Dragons Roar. Aan de andere kant van de tafel zitten Tex en Madoline van Dragons Mountain. Naast Madoline zitten leiders die ik niet eerder heb ontmoet. De lange, blonde man is Jeremy en de vrouw met de donkerbruine krullen naast hem heet Liona. Zij zijn de leiders van Dragons Claw en ik heb zojuist begrepen dat Jeremy een drakenbroeder is van Johnno.

‘Laten we allemaal ons hoofd erbij houden zodat we deze kwestie op de juiste manier kunnen oplossen’, zegt Francinia.

‘En wat mag de juiste manier dan wel zijn?’ vraagt Madoline nijdig terwijl ze een blonde lok over haar schouder gooit.

Francinia werpt de statige vrouw een geërgerde blik toe.

‘Dat is precies de reden waarom ik iedereen voor deze vergadering bijeen heb geroepen, Madoline.’